

geermiddelen bewerkt, in ieder geval kan er geen rekening meer met hen gehouden worden. Wij vinden het verschrikkelijk om hen te moeten verliezen, maar er is geen alternatief.

DAMEJEANNE : Dat heb ik ook al eens gehoord, maar ik weet bij god niet waar.

MARTA : Prachtig Elisabeth, zo wil ik het horen.

EGERTON : Het probleem is dat de rebellen ons weinig tijd geven. Ze willen vanavond nog een antwoord. Ze dreigen ermee na zonsondergang de Lords één voor één van de toren te gooien.

DAMEJEANNE : Wie van de toren ? Van langs om kleinere doodskistjes.

ELISABETH : Dan hebben we geen tijd te verliezen. Dan moeten de kamers onmiddellijk bijeengeroepen worden, ik wil er persoonlijk aanwezig zijn, als het moet ga ik zelfs sermoenen houden in de kathedraal. Ik weet al wat ik zal zeggen. Ik zal zeggen dat ik wanhopig ben, mijn stem zal trillen van emotie. Ik zal een hartverscheurend beeld ophangen van die vier arme ministers en daarna zal ik losbarsten als een orkaan : "Wij mogen niet toegeven ! Het ogenblik van onverbiddelijkheid is aangebroken ! De waardigheid van de natie staat op het spel. Wij mogen niet onderhandelen, wij mogen ons niet verlagen tot een compromis met misdadigers ."

DAMEJEANNE : Ons hart bloedt maar we moeten onze dierbare broeders sacrifiëren ! Amen. Een kus voor de weduwe, twee kussen voor de kinderen en de hond een stamp voor zijn kont ... ahiuuuihaa !

ELISABETH : De staat kan niet toegeven.

EGERTON : Dus wij laten ze zomaar begaan ? Het is alsof wij aan die booswichten onze zegen geven, vermoord die gijzelaars maar, jullie doen er ons een plezier mee.

ELISABETH : Ja ! Al is het dan met tranen in de ogen !

DAMEJEANNE : Ze krijgen wel een staatsbegrafenis.

ELISABETH : Doe nu wat moet gedaan worden Egerton. En laat mij oproepen zodra de kamers bijeengekomen zijn. Tot ziens Egerton.

EGERTON : Jawel majesteit, onmiddellijk.

MARTA : Eindelijk, formidabel !

DAMEJEANNE : Formidabel, formidabel !

ELISABETH : Ja, juich maar ! Ik voel me verschrikkelijk, ik ben ziek. Mijn god, met die vier lijken. Robert van Essex is een dode man, en zijn dood betekent ook mijn dood.

MARTA : Nee, misschien heeft hij nog de tijd om te vluchten.

ELISABETH : Neen, Marta, hij zal zich niet kunnen redden. Ik voel mij niet goed. Geef mij iets sterks te drinken.

MARTA : Neen, liefje, je kan niet tegen alcohol.

ELISABETH : Vlug, de blaadjes om op te kauwen, vlug.

MARTA : Nee, daar krijg je hallucinaties van.

ELISABETH : Het bloedbad van het laatste bedrijf is begonnen, precies zoals in de Hamlet.

DAMEJEANNE : Die Hamlet is een obsessie.

ELISABETH : Ik voel me slecht. Robert, Robert ! Niet naar buiten komen, ze zullen je naar de Tower brengen, ik zal je doodvonnis moeten bezegelen, in gloeiende lak, ik word gek. Ik kan mezelf niet meer beheersen, help mij, ik stik !

DAMEJEANNE : Water, water !

ELISABETH : Ik zwel helemaal op. Mijn voeten staan op springen, vlug, trek mijn schoenen uit en mijn kousen. Ik hou het niet meer uit, ik stik, maak mijn kleren los, help !

DAMEJEANNE : Knoop haar kleed los.

ELISABETH : Trek mijn ringen uit, die ringen knellen zo !

DAMEJEANNE : Ja majesteit !

ELISABETH : Die verdomde ringen ! Als je ze goed bekijkt zijn het precies graftomben. Onder elke ring ligt een familielid begraven of een geliefde. Dat is mijn moeder, dat is Leicester en nu is het de beurt aan deze laatste. Je graf ligt al open Robert. Jouw ring kwelt rond mijn verlamde, verkrampte vinger. Mary Stuart, dat is jouw ring. Kom Mary, speel maar met dat hoofd, zoveel je wil, je maakt me niet meer bang. Ik haat je Mary, ik heb je gehaat als niemand ter wereld. Het heeft me mijn hart en mijn leven gekost om je achttien jaar lang levend in handen te houden alvorens te besluiten dat je kop moest rollen. In de Tower stond je elke dag onbeweeglijk in de richting van de zee te staren. Je wachtte op de Spaanse vloot. Ik heb je bedrogen. Je kwam om bescherming vragen, en ik liet je gevangen nemen. Je hebt mij gesmeekt, achttien jaar mijn god, achttien jaar lang. En achttien jaar lang was mijn antwoord : "Neen". Al die doden, ze komen op mij af ! Waarom, waarom ? Help mij ! Verzorg mijn wonden. Wie trekt er aan mijn haar ?

MARTA : Rustig liefje, word wakker.

DAMEJEANNE : Word wakker.

ELISABETH : Ik ben klaarwakker, maar ik sterf. Trek mijn ogen wijd open, ik wil alles zien. Dat smerig geweten dat mij naar de keel springt. Doe mij niet slapen. Maar waarvoor ben ik nog bang, waarvoor ? Er is niemand anders in deze kamer dan ikzelf. Elisabeth van Elisabeth. Is er hier een moordnares ? Nee, ja ik. Dan moet ik vluchten. Vluchten voor wie, voor mezelf ? Ik ben niet te vertrouwen. Ik zou me op mezelf kunnen wreken, ik kon mezelf de strot afsnijden.

MARTA : Rustig nu, je bent helemaal overstuurd.

DAMEJEANNE : Er wordt geschoten ! Bij het kasteel waar Essex zit. Ze hebben Robert gevangen genomen.